



full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Sortir, caminar i sembrar sempre novament

Avui celebrem la solemnitat de la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols i la Mare de Déu. Amb la Pentecosta comença la missió de l'Església en continuïtat amb la missió de Crist de proclamar i instaurar el Regne de Déu. Una missió que travessa el temps i l'espai per a portar la bona notícia als homes i dones d'arreu i de totes les èpoques. Una missió no exempta de dificultats en el moment present, perquè en la nostra societat hi predominen en molts àmbits el relativisme moral i el materialisme consumista, i també sobresurten cada vegada més la liquiditat, la inconsistència i l'individualisme utilitarista.

Quina ha de ser la nostra resposta davant aquesta realitat? Recordem que el papa Francesc, des del començament del seu pontificat impulsa una pastoral missionera amb la finalitat que tota l'Església surti a l'encontre de les persones. Això vol dir passar d'una pastoral autorreferencial, sedentària i estàtica a una altra d'oberta, proactiva i itinerant. La pastoral ha de concretar aquest procés missioner permanent que vol anar envers tothom i arribar a tothom, i que es verifica en el desig de l'Església d'arribar als últims, als oblidats que Déu no oblidia. La vida eclesial es realitza a través de la comunió que congrega i la missió que projecta. Per això en la nostra pastoral es dona el doble moviment permanent d'anar vers les perifèries humanes i de reunir-se en el centre que és Crist en l'Eucaristia. És el doble moviment de la comunió i la missió.

La sortida és una metàfora de la condició humana. Hem de sortir de nosaltres mateixos per a conèixer la realitat, i també per a relacionar-nos amb les altres persones. De la mateixa manera hem de sortir de nosal-



tres mateixos per a viure una experiència de fe, un encontre amb Crist i per a incorporar-nos a l'Església l'ésser humà surt de si mateix per a lliurar-se a Jesucrist i viure en la gran família dels fills de Déu que és l'Església. Ara bé, l'Església que és missionera per naturalesa, també està cridada a sortir. Quines són les sortides que ha de realitzar l'Església? La principal, sortir de «l'autorreferencialitat» malaltissa per a esdevenir una Església missionera amb Jesucrist al centre.

Aquesta invitació a ser una Església en sortida, en dinamisme missioner, s'aplica a cada cristià, a cada comunitat i a l'Església sencera. Una Església en sortida que ha d'avançar pel camí d'una seriosa renovació, d'una conversió pastoral i missionera. Cal sortir a la recerca de les persones, les famílies, les comunitats i els pobles per compartir el do de l'encontre amb Crist. No podem

tancar-nos als temples, sagristies i despatxos. Cal sortir als carrers i a les places. Cal fer-se present a les perifèries geogràfiques i existencials, portant la Bona Notícia de l'Evangeli.

Nosaltres som els testimonis de Jesucrist a la societat del segle XXI. El Senyor ens envia a anunciar la Bona Nova als nostres contemporanis, ens envia per a que siguem sal de la terra i llum del món, perquè donem fruit abundant i que perduri. Aquesta missió evangelitzadora ha de propiciar una autèntica renovació de cada persona i de tota la humanitat. Caldrà sortir, caminar i sembrar sempre de nou, sense cedir mai al desànim. Presents en el nostre món, compartint els treballs i les dificultats dels nostres contemporanis, essent testimonis i portadors d'alegria, d'aquella alegria genuïna que provoca l'experiència de l'encontre amb Jesucrist ressuscitat.



ENTREVISTA

El diàleg és una relació



LLUÍS BOU

Del 12 al 14 de maig es va celebrar a Barcelona el fòrum de diàleg PuntBCN, organitzat pel moviment catòlic Comunió i Alliberament, fundat per Luigi Giussani amb l'objectiu de transmetre la conveniència de la fe per afrontar els problemes de la vida quotidiana. El lema d'aquesta edició de PuntBCN, que va reunir persones de diferents àmbits i ideologies per arribar a punts de trobada, va ser «El diàleg és la relació amb l'altre, sigui qui sigui, sigui com sigui». Lluís Bou n'és el director.

Com arribar al diàleg positiu?

El diàleg sempre és positiu. Altrament no és diàleg. L'autèntic diàleg no es pot reduir a la simple exposició d'idees, a la dialèctica presumptuosa entre esquemes mentals contraposats. Si no estem disponibles a deixar-nos tocar per la presència de l'altre, quedem engabiats en una pobra percepció egoïsta de la nostra. Anar a trobar l'altre és arriscat. És un repte.

Hi pot haver diàleg sense estimar?

No. L'única condició per a un diàleg autèntic és tenir la certesa que l'altre, sigui qui sigui, és un bé per a la pròpia vida. A PuntBCN s'ha vist que la vida de cadascú s'enriqueix quan acull la diversitat de l'altre. M'impresiona descobrir que l'amistat amb un musulmà, una jueva o algú que no és creient depèn exclusivament de l'estima. No pensem el mateix, però desitjo compartir la seva vida, perquè la meua creix.

Com educar en el diàleg des de petits?

Cal educar en la positivitat de la realitat; no amb discursos, sinó testimoniant una vida apassionada. Qui no està disposat a viure l'aventura del coneixement potser s'estalviarà l'esforç, però es perdrà el millor. Cal testimoniar l'atractiu d'una experiència vencedora que pugui afrontar tots els aspectes del dia a dia.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Quina sorpresa em tens preparada?

Quina sorpresa em tens preparada avui, Senyor? Aquesta és la pregunta que es fa cada matí, en llevar-se, un estudiant universitari de vint anys. Així comença la senzilla pregària amb la qual encomana el dia que tot just comença, disposat a sorprendre's, tot seguint Jesús, perquè té una confiança total en Ell i en la seva paraula: «Creieu en Déu, creieu també en mi» (Jn 14,1). Aquest és el fonament de la seva confiança. Confiança absoluta que, passi el que passi, el Senyor l'estima i li serà fidel. Em deia: «Sé que, malgrat els meus dubtes i defallences, els meus pecats, no em deixarà, i que em farà albirar el que ha previst per a mi, la seva resposta a la meua pregària confiada de cada dia: "Vingui el teu Regne, que es faci la teua voluntat"» (Mt 6,10).

Comença la jornada disposat a deixar-se sorprendre per les persones amb les quals comparteix la vida, a casa amb la família, a la residència i a la universitat amb els companys, al menjador assistencial amb els necessitats que hi acull, al grup d'universitaris cristians, amb altres joves amb els quals

comparteix la fe... També disposat a deixar-se sorprendre per les interpellacions dels esdeveniments, els habituals i els extraordinaris, els propers i els més o menys llunyans, sobretot els que afecten les persones que pateixen marginació, oblit i menyspreu. Sense negligir les estones de pregària en la pròpia intimitat: «Reso al matí, quan em llevo: una pregària curta. Quan acabo les classes entro a una església que em trobo oberta pel camí i faig una estona de pregària. M'hi trobo bé i sé que Ell m'escolta i jo també l'escolto. A la nit, abans d'anar a dormir, m'agenollo al costat del llit, baixo el cap i faig revisió de la jornada. Dono gràcies per tot el que he rebut i per les sorpreses del dia, i demano perdó pels desencerts.»

Com tants joves que es deixen sorprendre per Jesús, aquest vol fer del seguiment una ocasió per conèixer-lo més, per estimar-lo més i per seguir més les seves petjades, les d'aquell que va passar per tot arreu fent el bé i estimant. «Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell té per més just» (Mt 6,32).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Palabras del Papa en Fátima

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«Tenemos una Madre», afirmaba el Papa en Fátima mientras recordaba las palabras de los nuevos santos Jacinta y Francisco: una «Señora muy bella».

Hoy, como ayer, cada día, contamos con María. La presencia de la Madre en el Cenáculo sostuvo la Iglesia desde sus primeros pasos, «ella, madre de la esperanza, en medio de aquella comunidad de discípulos tan frágiles».

Llevados de la mano por nuestra Madre, abrimos el corazón al Espíritu. Abiertos a la Palabra, con docilidad escuchamos la Palabra y la profundizamos, la conocemos y conocemos a Je-

sucristo por la fuerza del Espíritu: «Recibir al Espíritu que me conduce a la Palabra. Recibir con docilidad la Palabra, conocer la Palabra y pedir al Espíritu la gracia de darla a conocer, y después dejar espacio para que esta semilla germine y crezca en aquellas actitudes de bondad, mansedumbre, benevolencia, paz, caridad, y control de sí: todo lo que hace el estilo cristiano.»

«¡Tenemos una Madre, tenemos una Madre! Aferrándonos a ella como hijos», pidamos por todos «especialmente por los más necesitados, como la Virgen nos enseñó a pedir.»

Lectures de la missa diària i santoral

5. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2;2,1-9 / Sl 111 / Mc 12,1-12]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dimarts [Tb 2,10-23 / Sl 111 / Mc 12,13-17]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. ■ Dimecres [Tb 3,1-11.24-25 / Sl 24 / Mc 12,18-27]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39,6ab. 9bc.10.11ab / Lc 22,14-20]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Divendres [Tb 11,5-17 / Sl 145 / Mt 12,35-37]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dissabte [Tb 12,1.5-15. 20 / Sl: Tb 13,2.6-8 / Mc 12,38-44]. Sant Maurici, abat; sant Astèri, bisbe.

11. □ † Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 2a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaide o Àlicia, vg. cistercenca.





DIUMENGE DE PENTECOSTA



COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

✠ Evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat.

Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabo fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frígia y Panfília, de Egipto y de la zona de Líbia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

Salm responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, soplo sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Veniu, Esperit Sant!

P. JAUME SIDERA, claretia



Segurament que s'hi trobaven bé les 120 persones —els apòstols, el familiars de Jesús, dones i criatures— amb Maria la Mare de Jesús, units en la pregària. Jesús ha deixat de fer-se visible i frissen esperant el regal que Jesús els ha promès abans d'anar-se'n al cel: l'Esperit Sant.

S'hi troben bé. Però encara es mouen amb tota la discreció del món. Després de tot, encara tenen por: el present poc falaguer i el futur no gaire clar. Però el dia de Pentecosta són tots plegats allà mateix.

De sobte l'Esperit Sant irromp en forma de ventada i de foc. Tots se senten plens d'alegria i amb ganes de cantar les grandeses de Déu amb moltes llengües i un missatge únic. Pere surt al balcó i s'adreça a la multitud que s'ha aplegat a fora. N'hi ha de pertot i de tots els idiomes i cadascú sent com expressat en la seva llengua allò que Pere explica en la seva. S'ha girat Babel. A Babel hi havia una única llengua imposada i ningú no s'entenia. Ara hi són totes i cadascú, des de la consciència de fill de Déu, l'invoca com Abbà, Al-là, Patér, Páter, Pare, Padre, Father, Pai... Tots diferents i tots fills molt estimats.

Com ha canviat aquella primera comunitat quan l'Esperit se n'ha apoderat. I com canviarà la nostra església si l'Esperit se'ns apodera i ens treu fora les nostres pors, les nostres rutines, la nostra peresa mental, les nostres falses seguretats i si, impulsats per l'únic Esperit, resem i vivim amb Jesús el Pare nostre!

Un patriarca oriental expressava així la diferència entre una comunitat sense l'Esperit i una d'amarada d'Esperit:

«Sense l'Esperit, Déu és llunyà, Crist resta en el passat, l'Evangeli és lletra morta; l'Església, simple organització. Però en l'Esperit Sant, el cosmos s'ennobleix per l'adveniment del Regne, Crist Ressuscitat és present, l'Evangeli esdevé potència vital; l'Església, comunió trinitària; l'autoritat, servei; la missió, Pentecosta.»



VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 4, a les 20 h. Missa amb els Moviments d'Apostolat Seglar a la Catedral; **a la mitjanit**, Rosari de l'Aurora a la *Romeria del Rocío* a Montcada i Reixac.

Dilluns 5, a les 11 h. Celebra el Vot de Poble del Montseny al Monestir de Sant Marçal.

Dimarts 6, a les 12 h. Reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya, a Barcelona.

Dimecres 7, a les 17.30 h. Confirmacions d'alumnes del col·legi El Pinar de Nostra Senyora de Valldoreix, a la Catedral.

Divendres 9, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Sadurní de Montornès.

Dissabte 10, a les 17 h. Missa en la Romeria de l'Arxiprestat de Montcada al Santuari de la Salut de Sabadell; **a les 20 h**, Missa en el 50è Aniversari de la Renovació Carismàtica de Catalunya, a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Diumenge 11, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de les Ares de Terrassa.

Notícies



Ordenació de dos diaques. El diumenge 14 de maig, a la Catedral de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va ordenar de diaca els seminaristes Víctor Galindo i Carles Valenciano. Van celebrar Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar i Rector del Seminari i un nombre grup de preveres, assistits pels diaques i seminaristes de la diòcesi.



Aplec de la Salut. El dilluns dia 15 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz presidí la Missa Solemne al Santuari de la Mare de Déu de la Salut amb motiu del tradicional Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell. Va estar acompanyat per diversos preveres, entre ells el Vicari episcopal i el Rector del Santuari.



La Santa Cruz de Canjàyar. L'Associació de la Santa Cruz de Canjàyar a Terrassa va celebrar la seva festa anual, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. El dissabte 6 de maig, al vespre, es va fer una processó pel carrer amb la Santa Creu. El diumenge 7, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa.

Celebracions de l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut. El divendres 12 de maig, Mons. Saiz Meneses va presidir els actes de l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut a Sabadell. Al matí, trobada d'alumnes, professors i personal no docent al Santuari de la Salut; al vespre, l'acte de graduació de la tercera promoció d'alumnes de Batxillerat del centre escolar.



Agenda

Conferència de Càritas. Mn. Vicente Altaba Gargallo, Delegat episcopal de la Confederació de Càritas Espanyola: «La comunitat cristiana com agent de transformació social». Dimecres 7 de juny, a les 18 h, a la Seu de Càritas Diocesana de Terrassa (c/ Duran i Sors, 11, Sabadell).

Dia de l'Apostolat Seglar. Amb el lema: «Sortir, caminar i sembrar sempre de nou» (EG 21). Aquest diumenge 4 de juny. A les 17 h, Visita (optativa) a les esglésies de Sant Pere de Terrassa; a les 17.30 h, Acollida i presentació de l'activitat; a les 18.30 h, sortida fins a la Catedral; a les 19.45 h, assaig; a les 20 h, Eucaristia presidida per Mons. Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa.

Jornada de Catequistes de Confirmació. Dissabte dia 10 de juny, de 10 a 13 h, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Presentació del Catecisme d'adolescents i joves *Testimonis del Senyor*. A càrrec de Mn. Joan Amich, prevere de Girona i Director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) i Mn. Joan Àguila, prevere de Tarragona. Presentació i treball per grups.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Salir, caminar y sembrar siempre de nuevo

Hoy celebramos la solemnidad de Pentecostés, la venida del Espíritu Santo sobre los Apóstoles y María Santísima. En Pentecostés comienza la misión de la Iglesia en continuidad con la misión de Cristo de proclamar e instaurar el Reino de Dios. Una misión que atraviesa el tiempo y el espacio para llevar la buena noticia a los hombres y mujeres de todos los lugares y de todas las épocas. Una misión no exenta de dificultades en el momento presente, ya que en nuestra sociedad predominan en muchos ámbitos el relativismo moral y el materialismo consumista, y también prevalecen cada vez más la liquidez, la inconsistencia y el individualismo utilitarista.

¿Cuál ha de ser nuestra respuesta ante esta realidad? Recordamos que el papa Francisco desde el comienzo de su pontificado impulsa una pas-

toral misionera con la finalidad de que toda la Iglesia salga al encuentro de las personas. Eso significa pasar de una pastoral autorreferencial, sedentaria y estática, a otra abierta, proactiva e itinerante. La pastoral debe concretar ese proceso misionero permanente que quiere ir hacia todos y llegar a todos, y que se verifica en el deseo de la Iglesia por llegar a los últimos, a los olvidados que Dios no olvida. La vida eclesial se realiza a través de la comunión que congrega y la misión que proyecta. Por eso en nuestra pastoral se da el doble movimiento permanente de ir hacia las periferias humanas y reunirse en el centro que es Cristo en la Eucaristía. Es el doble movimiento de la comunión y la misión.

La salida es una metáfora de la condición humana. Hemos de salir de nosotros mismos para conocer la rea-

lidad, y también para relacionarnos con las demás personas. Del mismo modo, hemos de salir de nosotros mismos para vivir una experiencia de fe, un encuentro con Cristo, y para incorporararnos a la Iglesia. El ser humano sale de sí mismo para entregarse a Jesucristo y vivir en la gran familia de los hijos de Dios que es la Iglesia. Ahora bien, la Iglesia, que es misionera por naturaleza, también está llamada a salir. ¿Cuáles son las salidas que ha de realizar la Iglesia? La principal, salir de la «autorreferencialidad» enfermiza para devenir Iglesia misionera con Jesucristo en el centro.

Esta invitación a ser una Iglesia en salida, en dinamismo misionero, se aplica a cada cristiano, a cada comunidad y a la Iglesia entera. Una Iglesia en salida que ha de avanzar por el camino de una seria renovación,

de una conversión pastoral y misionera. Hay que salir a la búsqueda de las personas, las familias, las comunidades y los pueblos para compartir el don del encuentro con Cristo. No podemos encerrarnos en los templos, sacristías y despachos. Hay que salir a las calles y a las plazas. Hay que hacerse presente en las periferias geográficas y existenciales, llevando la Buena Nueva del Evangelio.

Somos los testigos de Jesucristo en la sociedad del siglo XXI. El Señor nos envía a anunciar la Buena Nueva a nuestros contemporáneos, nos envía para que seamos sal de la tierra y luz del mundo, para que demos un fruto abundante y que perdure. Esta misión evangelizadora tiene que propiciar una auténtica transformación de cada persona y de toda la humanidad. Será preciso salir, caminar y sembrar siempre de nuevo, sin ceder nunca al desánimo. Presentes en nuestro mundo, compartiendo los trabajos y las dificultades de nuestros contemporáneos, siendo testigos y portadores de alegría, de aquella alegría genuina que provoca la experiencia del encuentro con Jesucristo resucitado.